

AQUESTS DIES

EPIFANIA

Com una epifania surts,
puges el cap
i estires el cos.

Com una epifania vens,
baixes les espatlles,
estens els braços enrere
i deixes caure la camisa.

Aire fresc
amb nom de por
entra al pit.

Una mà càlida al canell.
Puges la vista:
per fi ets tu.

VERMELL

Vermell com les mans de guerra.
Vermell com el jersei que portaves
quan em vas dir adeu.
Vermell com el foc que em crema.
Vermell com les fulles mortes.

Vermell com les teves galtes al desembre:
això ho canvia tot.

CULTE A LA MENTIDA

Blanquer amb pell de llop
i llop amb pell d'ovella.
Eterns paranyers.

ULLS

Ulls que em maten i no sé per què,
que em ceguen més del que voldria,
que em jutgen cada matí,
que em ploren baixant pel carrer
i que no saben com fer-s'ho per estimar-se.

Cada cop que hi ha un mirall,
els veig passant de pressa
sense fixar-se en res de nou.

I quan arriba el fred,
només volen tancar-se
per penedir-se
en perenne descontrol
de tot allò que no han vist.

INNOCENT ESPERANÇA

Llavors, vaig sentir-te dir
que el millor estava per arribar,
però jo només podia veure
amb ulls de mico
i el cor trencat
quants cops ens he imaginat.

ESPERO ASSEGUT

Tanco amb clau.
Sona el motor.
Encens l'altaveu.
Es tanca la porta.
Agafo el got.
Hi ha lluna nova.
Pugem el to.
Ja parlo amb tothom.
No queden olives.
Em trec les sabates.
L'aigua està freda.
Tanquen el forn.
Gires el cap.
Es veu el sol.

Escolto l'americana,
arribo a casa.
Espero assegut el teu missatge;
espero...

DUBTE, PIT, RAUXA

Tan lleu la pluja,
nit d'abril amb tendresa.
Joventut, dubte.
Amb pit nu, flors d'ametlla.
No hi cabia més rauxa.

CRÉIXER

És créixer
i veure més enllà.

És trobar-te la realitat
i fer junts una volta.

És tornar a casa
i mirar-te al mirall.

És angoixa i ràbia i ànsia i mania i sospita i incertesa
per tot el que va passar.

Cordar-se les sabates,
obrir la porta
i sentir-te nu, amenaçat, covard
per tot el que tens a dins.

Llavors mires el cel
i recordes el mirall
que reflectia aquells ulls,
aquells que ho han vist tot
sense llum que faci falta.

Ja no veus cap porta,
tampoc cap mirall.
Ja no hi ha llum que et faci falta.

PER QUÈ ETS ENCARA AL LLAC?

Si m'has oblidat
esperant que et recordi,
si tens el balcó obert
fent que el nostre aire marxi,
si ja no tens ni un missatge
dels que et vaig enviar quan ploraves,
per què ets encara al llac
sota la lluna esquixada
cridant el meu nom,
enyorant els meus cabells,
canviant el seny per l'infern
i fent-me indults
amb més d'un "t'estimo"???

DAMUNT DEL PLAT

Damunt del plat
una grisa cullera
i un got mal rentat
i un bol massa vell
i un altre plat
i una àrdua olla
i un ganivet brut d'estafa
i la resta de caldo calent
i un munt d'adeus freds
i masses converses a mitges
i molts problemes a sobre
que esquerden la vaixella
i fan que tot perdi el sentit
i guanyi el valor
de dir-te el que sento.

LLUNY

Vull ser lluny d'aquí,
sentir que us adoro,
que us enyoro.
Vull un comiat trist, difícil, amarg,
però esperançador.

Baixar les escales
i pensar en tot el temps que ha de passar
fins tornar a posar els peus a terra.
Sentir les vostres pupil·les
com fiblades d'eufòria
i que em punxin el cor
i no em deixin dormir
fins tornar-les a veure.

Em sento viu, astut, feral
i només vull tenir una raó per plorar.

Tinc ànsia,
però no mania,
i vull tenir terra a la vista
arriscant-ho tot per arribar-hi.

PARADOXA I UN RELLOTGE

Era massa tard
també massa aviat.
Hauria estat el moment perfecte,
però mai va arribar.

HABITUAL

És habitual
veure la pols de l'habitació
i dubtar,
tenint la teva atenció cap a mi
lligada amb un fil de seda
que m'escanya
i em deixarà buits els pulmons,
que es trencarà d'aquí no res
i em deixarà sol
dubtant
entre la pols de l'habitació
un altre cop.

AGOST

Els ulls color mel
que em ploraven
aquell lent dia d'agost
en què ens vam veure.

Amb el terra encara moll,
el sol treia els braços
d'entre els núvols color lament.

Somreia com un pàmfil
observant el blau horitzó
sense saber on era,
sense saber on eres.

FORMAL

Entre els estrets carrerons
amb fanals com llumins
i amb un cel que no és cel,
l'aire del novembre em passa pel coll.

Encara olora a cafè
i a terra moll,
i a les teves abraçades.

Arriba el soroll del ferro,
que s'apropa cap a mi
fent-me girar el cap
i la malenconia
fins que faig passes endavant.

I de manera formal
s'encenen els llums
que veig des de dins.

Se sent la pluja,
fins i tot la ventada.
Veig les masies i les autopistes
per la llarga finestra.

Sento que et perdo
i també els teus secrets
prop la meua orella
que amb prou feines recordo.

Trenco a plorar
mentre m'apropo
al no saber.

HISTÒRIA D'UNA VIDA

I quan creia que tot estava perdut,
venies i em mostraves l'esquena.

Com un il·lús, et mirava les pigues,
tan rodones, tan imperfectes, tan curioses.

Em feies sentir com mai havia sentit,
amb foc al cap i estels als ulls.

Fent com si res, et cobries les ferides
davant meu, rere tothom.

I quan creies que mai em fixaria en altres cares,
agafo aire, et deixo el missatge.

IMPLORAR

Rere el mirall del cel,
dels arbres i els carrers,
em ve al cap un voltor.
Ve com una tempesta
que fa volar-ho tot,
deixant només folia,
aquella que raona
molt més del que ens pensem
i que mou les raons
per fer-nos implorar
com si fóssim al terra
dèbils, sense defensa
sota ombres fent voltes
i baixant amb dignitat.

PLOM

Només vaig trobar coratge
quan els altres et van jutjar.
Només així em vas emprenyar,
només així vas marcar
els inútils moments
d'aquella estranya vida,
només així vaig tenir raó
i només així em vaig adonar
de què vas significar per a mi.

Noto que no has tolerat
veure'm sense manilles,
sobretot els dies de sol,
en què, allà fora,
la nit és jove
i innocent,
però se fred dins teu
i ho sento...
des de ben lluny.

TRES QUARTS DE SET

Pensava que no vindries.
Per què voldries fer-ho?
Em veia sola al carrer,
humiliada.
Llavors vaig llegir el teu missatge.
Tres quarts de set, eren.

Crec que mai més
m'he fixat en l'hora
com en aquell moment.

PROMESES

Em vas prometre
matins d'agost al sol,
vespres de tardor al cafè,
futurs diàfans,
trobades informals,
acudits insostenibles,
dies de confiança
i nombroses nits d'enyor.

I jo, aquell daurat dia,
tancat a casa,
vaig prometre
que no pensaria més
en tu
i en tot el que m'hauria agradat
que els teus llavis
haguessin dit
cada cop
que els canells em bategaven.

BOIRA

Com el ball
de les velles arracades,
els cabells de la finestra
abracen la torrada cambra,
com si no fes olor a antic,
com si tot
fos joia i soltesa.

A la teva mirada
hi ha un rancor
que no marxa
i s'aferra

per fer boira
el teu bru cabell,
esclau
de l'afebliment.

SOTMESA

Va notar un tret,
just sota el seu cor,
en mirar enrere
i adonar-se
que l'estrèpit que sentia
al principi del carrer
no era més
que el so de la granissa
sotmesa
al corrent de la riera,
aquell tan tip
de notar plors
sobre les aigües que,
en agitar-les,
movien en ella,
entre portal i portal,
més ulls mirant-la,
més boques cridant-la.

TU

A tu,
que vols veure més
del que veus
als teus peus:

Durant aquella estranya nit,
tan semblant a un anhel,
a un desig,
tot just mirar-te
a dos pams del meu cap
vaig veure'm
com si tot allò
es tractés
d'un mirall.

La plaça plena,
la nit fugaç,
ufana,
etèria.

I et tenia a tu,
fent-me veure't tan lluny de l'ocàs
amb tanta estúpida impaciència
fins només poder apreciar
el teu demà.

I és per això
que a tu,
que no saps
ni sabrem
què passarà,
et vaig dedicar
la meva única seguretat.

SOMNI ENLAIRE

Nit urbana
fent voltes al cel.
Ella no controla el temps,
molt menys l'exaltació.
Estrelles passen,
però niua l'anhel
entre els llisos cabells.

Els peus a terra,
àgil vent,
gavardines volen,
però el temps no espera
i no troba res,
no sap qui és.

Només hi ha vellesa,
grandària,
experiència
i monument.

Portals passen
i les llums hipnotitzen:
buiden el cap,
el cor,
la set
durant ínfims moments.

Oberta la porta,
febre viciada
d'agònic vapor
inunda l'estómac.

Enyora el fred,
la llibertat
d'allà fora.

Peus a terra,
somni enlaire
que vola,
fuig.

AQUESTS DIES

Floriment al cor
en diluvians dies
de tardor.

Viatges en tren
amb pressentida nostàlgia
i terres molls
al costat de la platja.

Trobades mudes,
confessions absurdes,

i entre cafè i cafè,
improvisats records
que en arribar a casa,
m'han servit d'escort.

Llargues abraçades
d'un adeu previngut,
llunyà, libèrrim
i sa.

Nits de voler,
de tenir,
de pujar i baixar
i estimar.

Tres mesos
i tres setmanes
reposit al balcó
de la vermella barana.

I jo,
que només desitjava
rèpliques d'aquell ahir,
m'he sentit lliure i emancipat,
durant aquestes tardes irreal.

I suposo
que aquests dies,
entre furts i faula,
hauré fet la clau
d'aquell tossut candau.

-Alan Triquell